

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2014

*Možná bylo nebe plné hvězd,
když se tři mudrci z Východu
rozhodli vyjít za tou,
která byla znamením Krále králů.*

*I na dnešním nebi je mnoho hvězd
a záleží na nás, jestli se vydáme za stejnou
jako před staletími mudrci.*

*A jestli ano,
potom i my prožijeme radost mudrců i pastýřů
na konci jejich hledání – hlubokou radost v srdci,
která se dá těžko pojmenovat,
která je láskyplným dotekem Boha.*

*Ať světlo, které naplnilo pastýře i mudrce radostí,
zazáří i Vám.*

Za to se modlím a k tomu Vám všem žehnám.

+Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2014

Vzpomínám na zvolání, kterým věřící v Peru v domorodém jazyce Inků provolávali na konci mše svaté slávu Ježíši Kristu, Panně Marii a svatým. Stejně zvolání mi znělo v srdci, když jsme prožili korunovační obřad mše svaté s panem kardinálem Domikem Dukou OP.

Velké věci mívají nepatrný začátek. Na začátku svého působení v Olešnici jsem se korunovací vnitřně bránil. Neztotožňoval jsem se s touto myšlenkou a nebyl ani čas pro množství aktivit promýšlet toto téma. Čas od času mi někdo z farníků korunovací připomněl, ale nebylo mi vlastní udělat okázalou slávu korunovace jako jednu z velkého množství aktivit.

Mohu tedy říci, že s myšlenkou zhotovení nové korunky jsem byl obeznámen od začátku svého působení, ale namísto, abych já určoval čas a okolnosti, byla to Panna Maria, která podivuhodně vedla naše kroky, vše bylo v její režii, čas i okolnosti si určovala ona sama.

Po naplněných sedmi letech působení v olešnické farnosti a okolí jsem začal vnímat potřebu poděkovat za všechno to velké a krásné co jsme mohli zažít a vykonat. Nepřeberné množství poutí, výletů, duchovních obnov, putování, výstavba katolického komunitního centra KFC Rafael, následná oprava fary, nová krytina střech, rekonstrukce farního dvora, rekonstrukce interiéru kostela, stavba nové Boží muky, primice Karla Adamce, toto tvoří jen malý výčet velké vděčnosti.

Přesto do výše uvedeného výčtu něco chybělo a právě tehdy jsem pochopil moment korunovace jako okamžik hluboké duchovní obnovy i jako moment poděkování za přijatá dobrodíní. Korunovace by neměla být další položkou v možném výčtu odehrávajících se aktivit, ale duchovní obnovou, která v podobě prožití devíti prvních sobot přinese velké duchovní plody. Budování nejen komunitního farního centra Rafael stmelovalo farnost společnou prací, korunovace má stmelnému společenství dát duchovní hloubku. Korunovace jako poděkování za velké požehnání i jako zápas o osobní svatost.

Nejprve zde byla touha farníků znovu ozdobit naši mariánskou sochu, následně jsme přemýšleli jakým způsobem celou slávu uchopit, aby měla i patřičnou hloubku a tak se zrodil plán společných prvních devíti mariánských sobot.

V této fázi vstoupil do hry pan kardinál Dominik Duka a navrhl možnost korunovace v Římě. Bylo to v zimě roku 2013, kdy došlo k našemu setkání v Kunštátě. Pan kardinál dal podnět k požehnání korunky Panny Marie Svatým otcem Františkem. Díky jeho impulzu jsme v Římě prožili krásné chvíle, kdy papež požehnal společně s korunkami pro Palladium korunku pro Pannu Marii v Olešnici a zároveň tím požehnal i nově devíti prvních sobot, které byly duchovní přípravou na slavnost prosincové korunovace.

Současný papež František není přítelem velkých gest, spíše je mu vlastní pokora, jednoduchost, obyčejnost. Stejně i ozdobení sochy Panny Marie je nutné vnímat v tomto kontextu. Korunka se tedy stává symbolem pro náš osobní zápas o růst v lidskosti a zbožnosti – to bude její největší hodnota, třebaže zůstane očím skrytá. Vnímám tedy, že papež nepožehnal okázalosti, ale požehnal naší snaze o lidský a duchovní růst.

Následovalo období velké novény prvních devíti sobot. Na začátku novény jsme zvláště pamatovali na Honzíka Nechutu a v závěru novény na Staníka Knotka oba s onkologickým onemocněním, k našim modlitbám přibyla během novény i prosba za nemocnou Sandrušku Praisovou z Věštínska, u které se objevil nádor na játrech. V době novény se mi zdál i sen, ve kterém jsem uviděl, že Panna Maria má být mezi námi oslavena, že se mezi námi sama oslaví. Spojoval jsem si tento sen s nemocí chlapců a tak jsme i v novénách prosili, aby se oslavila na životě zvláště našich nemocných dětí. Na Pannu Marii jsou církví vztažena slova z knihy Přísloví: „Diligentes me diligo“. „Těm, kteří mě milují, splácím láskou.“ (Přís 8, 17). Tuto lásku, její mateřský dotyk pro naše nemocné stále vyprošuji. Začal jsem prosit o přímělu nebeské matky i na prosbu P. Mons. Josefa Navrkala, svého prastrýce, který, jak jsme vyčetli z korespondence Prof. Leopolda Benáčka, dal za brněnské biskupství v roce 1943 souhlas k požehnání olešnického oltáře Panny Marie.

Pan kardinál Dominik Duka OP byl slavností hluboce dojat, oslovili ho i nepatrné detaily, kdy korunku k žehnání přinášela malá družička Maruška Šašinková, kdy korunku při modlitbě před samotnou korunovací drželi nemocní ministranti Honzík a Staník. Vše bylo v režii Panny Marie, my jsme byli jen nástroji a i pan kardinál řekl, že vnitřně cítil, že má být s námi o slavnosti korunovace. Stál u zrodu myšlenky požehnání v Římě a stejně i vnímal, že má tuto slavnost s námi i završit.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se do tohoto velkého díla zapojili modlitbou, obětí, zbožností, úklidem, chystáním kostela, pečením, zpěvy, vařením, přípravou pohoštění na nádvoří a na faře, ohňostrojem, připevněním svítící korunky na věž kostela, děkuji všem napříč okolními farnostmi, neboť všichni na té kráse máte podíl. Vám přeji, ať zakoušíte naplnění slov, která církev vztahuje na Matku Boží „Těm, kteří mě milují, splácím láskou.“ (Přís 8, 17)

otec Pavel

„Základ korunky je ze stočeného kovového prutu, které se postupně zužuje. Na hrotu je umístěn broušený červený trojboký kámen symbolizující Nejsvětější Trojici. Na obruči korunky je dvanáct zlatých hvězd. Korunku zhotovil umělecký kovář Petr Cach.“

Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie

Po slavnosti korunování sochy Panny o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie mě oslovila Magda Kintrová, zda bych se podělila s farníky Olešnice o to, jak jsem celou korunovací prožívala....

Jsou v životě události, které člověka silně zasáhnou, ale těžko se o tom píše či mluví, neboť to vnitřní je někdy těžko sdělitelné a zůstává skryto. Člověk to spíše uchovává v srdci a často se k tomu vrací.

Od února, kdy posvětil korunku pro Pannu Marii Olešnickou papež František, jsem viděla, jak se celá farnost duchovně připravuje na korunovací. Šlo o to, prohloubit svůj osobní vztah s Bohem. S Bohem, který se stal člověkem, aby nám byl blízký. Šlo o to více ho poznat, aby rostla naše láska k němu. A v tom je nám právě nejlepším průvodkyní Jeho Matka.

Za celých devět měsíců přípravy se událo několik „podivných náhod“, které mě vždy udivily a ujistily, že pocta, které se má dostat Matce Boha, je vyjádřením velké úcty celé olešnické farnosti a že ji doprovází zvláštní milost.

V den korunovace jsem před olešnickou farou očekávala příjezd sestry Dominiky a pana kardinála, kteří přijížděli ze Znojma, kde byli na návštěvě u dominikánských mnišek. Ministranti je také vyhlíželi, aby dali znamení k rozezvučení zvonů na uvítanou.

Mše svatá, Boží slovo, promluva otce Dominika a vlastní korunovace byly pro mě hlubokou radostí a velkým duchovním prožitkem. Doufám, že jen u toho nezůstane, neboť ovoce této milosti ponese farnost a všichni přítomní dál.....Zasáhla mě a naplnila velkou důvěrou chvíle, kdy korunku podávali otcí Dominikovi oba nemocní ministranti Honzík a Staník. Myslela jsem též na malou Sandru, která s námi na slavnosti nemohla být a na rodiče všech tří dětí. Věřím, že je má Panna Maria pod svoji zvláštní ochranou. Poděkování a kytice na konci mše svaté byly vyjádřením vděčnosti, že pan kardinál přijal pozvání do Olešnice a korunoval Pannu Marii.

K počtě Panny Marie byl vypálen úchvatný ohňostrojek, který ještě více vynikl po zhasnutí světél na náměstí. Otec Dominik se velmi rád setkává s lidmi a tak zamířil na prostranství před kostelem, kde jich čekalo značné množství.

Ve vytopených prostorách KFC následně proběhla výborná večeře a přátelské setkání všech pozvaných. Bylo zřejmé, že se otec Dominik a sestřička Dominika cítí v Olešnici velmi příjemně. Ochutnali a pochválili také výborné cukroví. Pan kardinál se s humorem vyjádřil, že tak plnou katedrálu v Praze, jako byl kostel v Olešnici, nemá.

Po pár dnech jsem telefonicky mluvila se sestřičkou Dominikou. Vzpomínala na celou slavnost s vděčností. Říkala, že i otec Dominik je šťastný, že poznal tak živou farnost a nosí ji i nadále v srdci.

Všem, kteří se podíleli na přípravě a důstojném průběhu slavnosti, patří velký dík. Uvědomuji si, že za vším je velká spousta práce a odříkání. Zároveň je to velké štěstí pro nás všechny, kteří jsme na slavnosti směli být.

Korunovace sochy Olešnické Panny Marie dává zakusit předchuť nebe, kde ve velké slávě Syn korunoval svoji Matku a my té velké slávy jednou budeme účastni.

Marie Lazárková

Pohled z Irska

Při svěcení korunky v únoru v Římě jsem řekla, že jsem se moc ráda připojila ke společenství farnosti v jeho duchovní obnově. Věděla jsem však, že na jejím konci už v Olešnici nebudu. O to větší byla moje radost, když jsem se před Vánoci mohla alespoň na skok vrátit, právě na korunovaci.

Ve dnech bezprostřední přípravy jsem byla překvapena množstvím viditelných prvků oslavy a starostí kolem: od světelné koruny na věži, přes ohňostroj, výzdobu kostela, hostinu a výběr zpěvů. A přesto jsem od samotných činitelů několikrát zaslechla, že to důležité v tom všem je duchovní prožití slavnosti.

Ráda jsem v sobotu navštívila nemocné a podala jim svaté přijímání. Všichni se z korunovace moc těšili. V Bystrém jsem, jako zástupce pana faráře, poreferovala na setkání seniorů o tom, jak vlastně celá myšlenka pod vedením Ducha svatého vznikala a pomalu se realizovala.

V pondělí večer jsem se pak ptala sama sebe, co na mě nejvíc zapůsobilo. Bylo to nepochybně společenství lidí, kteří chtějí svým životem oslavit Boha a jeho Matku. A co mi nejvíc rozzářilo oči? Nebe osvětlené tisícem hvězd hřmotného ohňostroje.

Po návratu do Irska jsem tady o všem vyprávěla. Panna Maria se moc líbila a o upomínkové obrázky byl takový zájem, že jsem je musela nakopírovat, včetně českého textu na jeho zadní straně.

Pro vánoční svátky a do nového roku Vám i sobě vyprošuji milost, abychom dokázali žít jako Maria vždy s radostí. A abychom o narození Spasitele svědčili naším životem a, bude-li to třeba, i slovy.

Vaše Marta

Milí bratři a sestry,

chci Pánu a vám všem poděkovat za krásnou Slavnost korunovace Panny Marie, kterou jsem u vás (se 3 našimi farníky) mohla prožít. Chci poděkovat za to, jak vše bylo připravené - za liturgii, výzdobu, hudbu, pohoštění, ohňostroj - a za to, jak vše bylo zorganizované. Ale zvláště za vaši osobní přípravu, že jste od Pána přijali výzvu k obnově a účastnili se prvních devíti sobot. Děkuji Pánu za tak živou a na duchovní dary bohatou farnost. Pro naše farníky, kteří žijí v oblasti, kde je málo praktikujících křesťanů, to bylo velké povzbuzení.

Ráda bych pro povzbuzení - vám i sobě - připomněla pár slov z kázání otce kardinála Dominika Duky:

„Korunovace soch a obrazů Panny Marii je obdivem, že je to ona, která může s hrdostí říct: ‚Já nikdy nezradila‘. Je to koruna skutečného zápasu a vítězství nad sebou samým Koruny (i česká korunovační) mají ve svém středu trn ... jde o vítězství Toho, který je na kříži, který nám dal normu lásky, který neslibuje modré z nebe, ale jistotu, že největší láska je ta, která dává život za druhé. Uvědomme si, co znamená skutečná koruna Toho, který řekl: ‚Nepřišel jsem, aby mi bylo slouženo, ale abych sloužil.‘ Křesťanství není opium lidstva ... křesťanství je LÁSKA, křesťanství je ČIN.“

Přeji vám všem milostiplné vánoční svátky, pokoj a radost do srdce a Boží požehnání do všeho, co prožíváte. Chtěla bych vám, milí farníci, touto cestou také poděkovat, za všechnu pomoc a přízeň, kterou nás na Hoješíně zahrnujete.

sestra Gratia z Hoješina

Poděkování sv. Anežce - 15. 11. 2014

Katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha zaplněná lidem Božím děkujícím za dvacet pět let svobody, úvodní slovo komponované Prof. Petrem Piřhou, sbor farností z okolí Brna, katedrální sbor řízený Josefem Kšicou, za varhanami Přemysl Kšica - cítili jsme se zde my z Olešnicka, Bystřicka a Novoměstka jako doma. A že nás bylo na dvě stě.

Mše svatá s úvodním slovem pana kardinála Duky a uvítáním věřících i hostů, připomínka, že listopad se jen tak sám od sebe nestal, svoboda, které jsme znovu nabyli, byla těžce vykoupěna. Když pan kardinál připomněl odvahu studentů i oběti komunistické totality a vedle Milady Horákové, Heliodora Píky, P. Josefa Toufara jmenoval i mučedníky olešnického procesu z roku 1953, byli jsme všichni dojatai.

Význam události listopadu 1989 ve své promluvě zhodnotil i hlavní celebrant mše svaté kardinál Pietro Parolin, vatikánský státní sekretář. Vzpomněl 12. listopad 1989 - den svatoření Anežky České v Římě - a tlumočil pozdrav papeže Františka. Anežčin odkaz je stále aktuální, třebaže světice žila v době tak vzdálené.

Logistika jáhna Ladislava opět nezklamala, všichni účastníci pouti se vystřídali na chutném obědě u sester Boromejek v jídelně nemocnice sv. Karla Boromejského pod Petřínem, mohli obdivovat krásu baroka v chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně, poprosili společně za ochranu světce na Karlově mostě a s Prahou se rozloučili v křížovnickém kostele sv. Františka. Symbolicky, neboť tento chrám založila spolu s řádem křížovníků právě sv. Anežka. Na závěr jsme dostali požehnání ostatkovým křížem a mohli jsme se vydat plni dojmů domů.

Ještě nám zněla slova Václava Havla, která pronesl nedlouho před svou smrtí a při slavnosti je připomněl kardinál Duka: „Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela 25. listopadu 1989. Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat...“

M.P.

Jak jsem se (ne)účastnila oslav svátku sv. Anežky

Je to už 25 let od svatořečení sv. Anežky, 25 let od Sametové revoluce, 25 let, co žijeme ve svobodné zemi... a téměř 25 let od mého narození. Při křtu se stala sv. Anežka moji patronkou a možná i proto ji mám velice ráda. Těšila jsem se proto na oslavy jejího svátku a už několik dní před tím se mi v hlavě usídlila naše známá píseň Hvězdičko jasná, kněžno Bohu milá ... Dokonce jsem si vzpomněla na první sloku a téměř celou druhou a trochu mě zamrzelo, že nebudu kolem Anežčina svátku v Olešnici, abych si ji mohla zazpívat i s někým dalším. A pak tu byla ještě další věc, která vše zamotala. Jezdím do Prahy IFS (Institut františkánských studií), termíny přednášek se plánují dlouho dopředu a nikdy před tím se oslava svátku sv. Anežky nepřesouvala na sobotu. Až letos. Tak se stalo, že jsme měli přednášku právě 15.11., což znamenalo, že jsem se nemohla účastnit slavnostní mše sv. v katedrále. No, nevdá, svět se nezboří.

Po přednášce, která vždy bývá u Šedých sester v Bartolomějské ulici, jsem se vydala k Panně Marii Sněžné, kde se vždy stavím u hrobu bl. bratří františkánů - mučedníků. Když jsem vyšla ven, potkala jsem jednoho živého bratra františkána, od kterého jsem se dozvěděla několik důležitých informací z oslav v katedrále (kolik tam bylo lidí, litrů svařáku a kil koláčů).? Pak jsem nasedla na šali...teda tramvaj a vydala jsem se vzhůru na Břevnov, kde jsem měla domluvené přespání u sester. Ještě na Národní třídě kolem tramvaje projelo několik černých aut s majáčky a vatikánskou vlajkou. To mně ještě více vtáhlo do všech událostí. Chvíli na to jsem projížděla kolem Pražského Jezulátka a v tom vidím vlajku Brněnské diecéze a pod ní o. Peňáze. Zbystřila jsem. Možná tady někde budou i Olešňáci. A taky, že jo. Hned za další zatáčkou vidím průvod, vedený panem jáhnem Kincem. Chtěla jsem vystoupit na další zastávce a jít je pozdravit, ta ale byla daleko a než bych došla zpět, už by jistě byli pryč. Napsala jsem aspoň SMS s pozdravem. Když jsem přijela na Břevnov, vyprávěly mi sestřičky o celé slavnosti v katedrále. Některé tam byly přímo osobně, jiné sledovaly přenos v televizi. Byla jsem ráda, že aspoň něco jsem z oslav měla, i když mě mrzelo, že jsem tam nemohla být. Jak ale jistě znáte z vlastní

zkušenosti, Pán pro nás má vždycky nachystané nějaké překvapení. Ráno jely některé sestry na Spořilov a já jsem mohla také. Spořilovská farnost je první farností na světě, jejíž hlavní patronkou je právě sv. Anežka a starají se o ni bratři františkáni. A tak právě tady sloužil nedělní mši svatou kardinál Parolin, který den před tím předsedal slavnostní mši svaté v katedrále. Tato nedělní mše bývá pro rodiny s dětmi a tato neděle nebyla výjimkou a právě díky přítomnosti velké spousty dětí a jejich bezprostřednosti a radosti, se tato mše svatá stala krásnou slavností. Byla tam tak krásná atmosféra, že ačkoli jsem ta byla poprvé, cítila jsem se tam jako doma. Krásný a nezvyklý okamžik nastal při modlitbě Otčenáš. Jak to bývá zvykem, chodí děti na modlitbu Otčenáš kolem oltáře. I tady děti automaticky přišly a tak se kolem oltáře vytvořil kruh, ve kterém stáli kardinál Parolin, kardinál Duka, biskup Vokál, apoštolský nuncius Leanza a další, „ověšení“ dětmi. Na závěr mše svaté děti děkovaly a rozdávaly otcům dárky, které samy vyrobily. No prostě nádhera. Když jsem pak večer odjížděla do Brna, byla jsem moc ráda, že jsem v Praze zůstala až do neděle.

V autobuse jsem dostala noviny, jejichž přílohou byl časopis. Jeho hlavní titulek zněl „Jak jsme se změnili za posledních 25 let?“ Téma hodné zamyšlení. Musela jsem si přiznat, že za těch posledních 25 let jsem se změnila opravdu hodně! Jak se žilo před revolucí znám „jen“ z vyprávění a jsem Pánu moc vděčná, že jsem se narodila do svobodné země. A jsem mu také vděčná za sv. Anežku a celý ten velký zástup našich světců a světic. Bohu díky!

markéta

Anežka (potřetí)

Když jsem se dozvěděl, že 15. listopadu bude v Praze slavnostní mše svatá na poděkování svaté Anežky za vrácenou svobodu v roce 1989, zajásal jsem. „To bychom tam mohli jet,“ domlouvali jsme se s manželkou. Než jsem se ale začal těšit, zjistil jsem v kalendáři, že se termín kryje s pravidelným setkáním komunity Emmanuel, jejímiž jsme členy.

Jednak tedy naše účast na komunitním víkendu vyplývá z povolání do komunity a navíc potřebujeme připravovat program pro manžele na Valašsku, kam pojedeme začátkem prosince, sloužit. Priority jsou tedy jasné.

A co se rozdělit? Jeden z nás by jel do Brna a druhý s dětmi do Prahy.

Nakonec všechno dopadlo jinak. Děti nadšením neoplyvaly a já už jsem dva týdny bezvýsledně bojoval s podzimním nachlazením. Když onemocněl i náš syn, rozhodl jsem se. Zůstanu s ním doma a budeme se léčit společně. Za této situace by cesta do Prahy byl nerozum. Manželka v sobotu ráno odjela do Brna a my zůstali s dětmi v Olešnici.

Nějak podvědomě jsem očekával, že přenos slavnosti by mohla vysílat televize Noe. Televizní program jsem nestudoval. Nejprve jsem byl zklamán, protože na TV Noe byl nějaký hudební pořad. Pak se ale v titulku objevila informace, že přenos ze svatovítské katedrály je na ČT2.

Díky tomu jsme tak s dětmi mohli být přítomni alespoň touto cestou. Občas si mezi sebou při různých příležitostech říkáme: „Budu v duchu s tebou.“ A tak jsme tentokrát byli takto v duchu s vámi, kteří jste měli to štěstí a mohli být v Praze fyzicky přítomní.

Už úvodní slova kardinála Duky se mě velmi dotýkala. Velmi živě jsem si vzpomněl na ty chladné dny před 25 lety, kdy zdaleka nebylo jasné, jak se budou věci vyvíjet. Kdy jsme jako studenti jezdili po okolí Brna, lepili plakáty vyzývající k podpoře a mluvili s lidmi. A když zmínil rolníky z Olešnicka mezi těmi, kteří bojovali za naši současnou svobodu, cítil jsem opravdu velikou úctu před všemi těmi, kteří se nenechali zlomit vši tou silou režimů nepřátelských svobodě.

Slavnost to byla velmi důstojná, krásná a také nadějná. Mě osobně znovu vedla k zamyšlení nad dnešní realitou. Jak nám jaksi všechno nějak zevšednělo. Bereme jako samozřejmost to, že jedeme se skupinou věřících na slavnostní bohoslužbu do Prahy. A bohoslužbu přenáší celoplošná televizní stanice. A snad z nás vyprchala vděčnost a přemáhá nás nespokojenost, protože nešvary stále existují.

A možná ani nevnímáme všechna nebezpečí pro svobodu, která kolem nás jsou. Víme, že se bojuje na Ukrajině, v Sýrii, v Izraeli i na jiných místech. A ta místa se nám zdají vzdálená.

Mám na Ukrajině přátele. A i když nežijí v místech, kde se bojuje, tak vím, že situací v jejich zemi trpí. Ještě nedávno je ani nenapadlo, že se může něco takového v jejich zemi stát. A mně je díky nim Ukrajina velmi blízko a toto dění se mě tím pádem více dotýká. Jsou to konkrétní lidé v konkrétních místech s konkrétními rodinami a životními příběhy.

A takoví jsou lidé všude na světě. Každý má jméno, nějaké blízké, radosti, smutky, touhy...

A takovými byli i naši předkové. A také ti, kteří bojovali za naši svobodu. Kteří toužili po lepším a spravedlivějším světě. A je moc dobře, že na ně nezapomínáme. A jsem přesvědčen, že nezapomínali ani oni na nás. Stejně jako i my myslíme na ty, kteří přijdou po nás.

A tak i v tomto kontextu mě naplňuje velkou radostí a úctou možnost prožívat události a snad se i podílet na zanechání odkazů, které nás přesahují a ve kterých se setkáváme s Boží láskou. Ať už je to slavnostní korunovace Panny Marie nebo plánovaná křížová cesta bolestí regionu.

Přáli jsme si, aby byla zbudována letos a slavnostně požehnána 17. listopadu. Avšak věci měly jiný vývoj. Ale ve světle všech těch událostí letošního roku si myslím, že je to tak dobře. Že už bychom snad ani nemohli vstřebat tolik dalších milostí a možná bychom zabředli do ještě větší hektičnosti než si už tak mnohdy připravujeme.

S ohledem na finanční zdroje, tak s Boží pomocí bude křížová cesta realizována v příštím roce. A my tak můžeme s nadějí očekávat další příležitost k setkání s předky, současníky i potomky v Boží blízkosti.

Pout' do Prahy na poděkování sv. Anežce za 25. let svobody očima farnice z Černovic

Blížil se 17. listopad. Den tak významný pro naši zem. Letos uplynulo 25. let, kdy byl naší zemi dán ten velký dar nebes - dar svobody. Na počátku všeho snažení o získání svobody stál tehdejší papež a dnešní světec Jan Pavel II., který v listopadu 1989 svatořečil Anežku Českou, o níž pověst vypráví, že právě její svatořečení navrátí dobro naší vlasti. Věříme, že na její pomocnou přimluvu se nám této Boží milosti - daru svobody dostalo. Je na místě každému, kdo nám nějak pomůže, projevit díky.

A tahle myšlenka byla u zrodu záměru jet právě téhle světici za její velkou přimluvu poděkovat. Kam jinam, než do Anežčina rodiště - do Prahy.

Otec Pavel a pan jáhen Kinc sestavili program pouti do našeho hlavního města. Poděkování sv. Anežce mělo proběhnout při mši svaté v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Zájem o tuto akci rychle rostl, takže nakonec vyjely do Prahy 4 autobusy, které postupně nabíraly poutníky od Křetína až po Nové Veselí. Vyjíždělo se v časných ranních hodinách, ještě za tmy, ale to nebránilo tomu, aby v každém autobuse panovala dobrá nálada. Jistě na tom mají největší podíl naši čtyři duchovní vůdci. Ti se o nás pečlivě starali a dohlíželi abychom se jim nepoztráceli, byli po všech stránkách spokojeni, a hlavně, abychom společně a každý sám načerpali co nejvíce duchovna. Celým dnem nás provázeli: otec Pavel Lazárek, Mons. Jan Peňáz, jáhen Ladislav Kinc a otec Tomáš Šíma. Pro velký počet účastníků jsme byli rozděleni do skupin. V první skupině cestovalo 28. dětí, ostatní v autobuse tvořili jejich doprovod. Cesta příjemně ubíhala při poslechu čtení životopisu sv. Anežky z úst otce Pavla. Po deváté hodině jsme všichni účastníci pouti šťastně dorazili do Prahy. Z autobusů jsme zamířili k Pražskému hradu, kde se někteří z nás vyfotili s hradní stráží. Do přeplněné katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha se nám všem podařilo dostat před desátou, jak organizátoři požadovali. Slavnostní mši svatou koncebrovali kardinál Dominik Duka, kardinál Miloslav Vlk, Mons. Jan Graubner a apoštolský nuncius v České republice Giuseppe Leanza. Není bez zajímavosti, že zpěv a hudební doprovod mše svaté zajišťoval Pražský katedrální sbor, jehož dirigentem byl Josef Kšica, synovec otce Kšici, který dlouhá léta působil v Olešnické farnosti. Syn Josefa Kšici Přemysl při této slavnosti hrál na varhany.

Po mši svaté jsme se měli shromáždit pod sochou T.G. Masaryka na spodním cípu Hradčanského náměstí a po skupinách se se svými vůdci přemístit do jídelny v nemocnici sv. Karla Boromejského na oběd. Obsluhující personál byl k nám v dávkách jídla velmi často až moc přející. Kuřecí řízky s bramborovou kaší se ani nemohly vejít na talíře.

Mnozí z nás absolvovali prohlídku kostela sv. Mikuláše na Malé Straně, pokládaného za barokní perlu Prahy. Všichni jsme ale navštívili kostel Panny Marie Vítězné u Pražského Jezulátka. Využili jsme tak jedinečné příležitosti k soukromé adoraci.

Skupina sestávající z dětí a jejich rodičů se od Jezulátka, přes Karlův most, vydala vstříc překvapení, které jim otec Pavel připravil. Tím překvapením byla plavba parníkem po Vltavě. Na lodi jménem Nepomuk se malých i velkých ujal jeden z námořníků a byl skvělým průvodcem po celou dobu plavby. Představil loď i každou budovu, kterou při plavbě míjeli, seznámil s její minulostí a řekl k jakému účelu je využívána dnes. K naprosté pohodě přispíval nejen výklad, ale také občerstvení v podobě kávy, čaje, piva, a dokonce i nanuků a perníků. Bonusem pro poutníky bylo ještě krátké zastavení v muzeu rytířů řádu Křižovníků s červenou hvězdou, který založila svatá Anežka Česká. Až teprve zde se po sdělení dalších informací týkajících se muzea, s poutníky rozloučil. S otcem Pavlem si na památku tohoto příjemného setkání vyměnili upomínkové dárky.

Završením této pouti byla návštěva kostela sv. Františka z Assisi na Křižovnickém náměstí. Sešli jsme se tu i s ostatními spolupoutníky z našich čtyř autobusů na společných litaniích a závěrečném požehnání.

Cesta od sv. Františka k autobusům vedla po Smetanově nábřeží, přes most Legií, kde se s námi Praha nořící se do tmy rozloučila úchvatnými scenériemi světlý ozářeného Pražského hradu, Petřína a okolí odrážejících se v poklidné hladině Vltavy.

Otec Pavel měl na cestu domů pro děti připraveny vědomostní soutěže. Otázky se týkaly života sv. Anežky. Odměnou za správné odpovědi otec štědře rozdával bonbóny. Se zájmem se do nich převážná část pustila. A tak se pozorné děti namlsaly a všichni přiučili i pobavili. Po soutěžích otec Pavel vyzval děti, aby přišly říct do mikrofonu svůj dnešní největší zážitek. Na úplný závěr děti za koláč vyprávěly vtipy. A protože pout' bez děkovné modlitby by nebyla úplná, tak i na tu došlo.

Svatá Anežka ač žila ve 13. století, má nás čím oslovit i v dnešní době. Po vzoru svatých Františka a Kláry z Assisi se zřekla života v blahobytu a pohodlí a obětovala pro chudé a nemocné. Ve svém soucitu se všemi trpícími se stala jejich podporovatelkou, pomocnicí, zastánkyní. Ujímal se každého, kdo se ocitl v bídě, nemoci. Kdo z nás by dnes dokázal rozdat svůj majetek chudým? Kdo z nás se dokáže zastat slabého, ujmout se trpícího? Přitom se životní úrovní řadíme na přední místo v postkomunistických zemích. Ale bohužel na 69. místo v morálce našeho národa.

Na závěr chci vyjádřit veliký dík za tuto pout' hlavním organizátorům otci Pavlovi a panu jáhnovi Kincovi. Veliké Pán Bůh zaplať i oběma dalším zúčastněným kněžím – otci Šimovi a Mons. Peňázovi, průvodcům nás poutníků, že se o své svěřené ovečky vzorně starali, i za duchovní vedení. Bez jejich starostlivého a laskavého přístupu bychom si do svých domovů nedovezli tolik krásných prožitků a duchovní síly do našeho dalšího žití.

Kateřina Vojtová

Manželské večery s jáhnem Janem Špilarem

Když chce nějaký člověk uzavřít svátostné manželství, pokřtít dítě nebo se nechat biřmovat, musí projít více či méně pečlivou přípravou. Pokud to bere poctivě, určitě se dozví spoustu nových věcí a mnohým je osloven i zasažen. Spolu s dobrou vůlí má taková příprava krásný výsledek. Je to jako - dovolte mi přízemní srovnání - s vařením: když si koupím dobré suroviny a věnuji tomu čas, výsledek je vynikající, i kdyby to měla být jen slepičí polévka. Jenže každá polévka se jednou dojí a pak vyvstane otázka, co dál? Příprava skončí, svátost se přijme, ale není jednou pro vždy hotovo a vystaráno! Svátosti nepůsobí samy od sebe, je tady nutná lidská spolupráce s Boží milostí a neustálá poctivá snaha o růst! Z tohoto důvodu pozval pan farář Lazárek (na základě doporučení mládeže) brněnského kadeřníka, jáhna Jana Špilara. A dobře udělal! Kdo na tři přednášky v neděli přišel, čas i pozornost tomu věnoval, neodešel s prázdnou. Dalo se opravdu načerpat - nadšení pro Boží věc, praktické nápady k prohloubení manželství, svědectví o rozbouření hradeb ve vztazích i povzbuzení, že to jde, a že na to nejsme sami.

V první přednášce jsme slyšeli o tom, jak důležité je poctivé sdílení v blízkých vztazích, zvláště v manželství. Vyžaduje to ochotu najít si klidné místo a čas, vydržet upřímně míněná slova nebo kritiku a nebát se nedorozumění. Kdo se bojí zranění, nikdy se nemůže i těm nejbližším otevřít a také s nimi nevstoupí do opravdu živého vztahu lásky. Jde jen o to, najít formu sdílení, která bude pro obě strany přijatelná - jak říkal pan jáhen - sednout si naproti sobě ke stolu a vydržet pohled z očí do očí.

V druhé přednášce jsme slyšeli úvahy o tom, jak se postavit k výchově dětí, které do manželství přicházejí. Jak udržet názorovou jednotu s partnerem ve výchově, třeba i za cenu zařátého chrupu a následné prudké výměny názorů v ústraní. Abychom se nenechali dětmi manipulovat nebo vydírat, že jeden rodič dovolí to, co druhý zakázal. A také, jak dospívajícím poskytnout čas, aby se otevřeli, pouhou trpělivou tichou přítomností. A nakonec, jak důležité je svoje děti přijímat v jejich originalitě a změnách, jak je provázet modlitbou a požehnáním, aby mohly svobodně žít svůj život.

Ve třetí přednášce byla řeč o tajemné a nedílné součásti manželského života - o manželském spojení. Je to oblast, ke které je potřeba přistupovat s úctou, ale nebát se. Uvědomit si, že podstata plného manželského života nespočívá v nějakých způsobech nebo technikách, ale ve způsobu, jakým naplňujeme svůj manželský slib. Jestli se umíme jeden druhému bez výhrad odevzdávat a také bez výhrad přijímat. Jestli se k sobě v běžných záležitostech chováme hezky, jak moc dokážeme spolupracovat nebo slevit ze svých nároků a představ. Jestli se umíme společně se modlit i trávit volný čas. Jestli máme opravdu jeden druhého na prvním místě po Bohu, nebo jsme si tam dali raději práci, děti, kariéru nebo třeba hromadění věcí... Kdo s Boží pomocí naplňuje,

co slíbil před oltářem, nemůže chybovat... Také jsme slyšeli o rodičovské zodpovědnosti, s jakou bychom měli dětem toto zdravé povědomí o podstatě manželského života předat. A stihnout to dřív, než jim někdo vulgárním způsobem popíše vnější stránku věci...

Kdo čekal nějakou senzaci, byl zklamán, kdo přišel s otevřeným srdcem a myslí, byl obohacen. Ba velmi rozradostněn a povzbuzen. Navíc je třeba říct, že je pan jáhen Špillar originální a vtipný vypravěč. Nebál se upřímně o sobě říct, kde jsou jeho meze a s jakými se potýká, ale bylo také poznat, že čerpá svoji jistotu ze správného Zdroje. Víc takových manželských obnov a bude nám dobře v manželství, doma, ve farnosti ba i v celém světě. Bohu díky.

IK

Návštěva zámku v Lysicích

Zrodil se nápad, že by senioři mohli navštívit lysický zámek. Teď v zimě? No ano, protože je tam výstava adventní a vánoční výzdoby.

Pan farář souhlasil a rozhodl se, že vše pojme jako odměnu pro všechny, kdo se jakýmkoliv způsobem podílí na úklidu kostelů a fary a na jejich květinové výzdobě. Tam mohou naše květinářky získat inspiraci pro svoji zásluhou činnost.

Protože nás nebylo tolik, abychom zaplnili autobus-bylo nás asi čtyřicet, jeli jsme nakonec osobními auty. V sobotu 29. listopadu odpoledne, vyjelo od fary v Olešnici šest aut. Ženy z Rovečného a z Černovic přijely také auty a sešli jsme se všichni před zámkem v Lysicích, kde jsme se společně vyfotografovali a po zakoupení vstupenek hurá na prohlídku.

O historii zámku psát nebudu. Doporučuji každému, kdo tam ještě nebyl, nebo tam byl jako já před mnoha lety, aby si tam zajel, protože to stojí opravdu za to.

Zámek je sám o sobě skvostný a k tomu nádherná výzdoba. Adventní věnce, svícny, stromky a jiná dekorace, byly laděné do zlaté, stříbrné, bílé, růžové nebo červené barvy. Každý si tam na své určitě přišel. Užili jsme si i zámeckých pantoflí, tak jako za dob školních výletů.

Bylo to nádherné, ale radím každému, zajed'te si tam v létě. Jistě tam bude zase nainstalovaná nějaká květinová výzdoba a budete moci navštívit i unikátní zámeckou zahradu s jedinečnou proměnnou kolonádou s krytou pergolou a podle mého názoru, když bude teplo a bude svítit sluníčko, bude vše ještě o moc a moc krásnější. Už se vůbec nedivím, že panstvo vždy na zimu odjíždělo do Vídně, nebo do Itálie.

Rodina Dubských, posledních majitelů zámku trávil v Lysicích i Vánoce. Měli v druhém patře nainstalováno ústřední topení, ale víc jak na 18 stupňů to prý nevytopili. Když se děti vykouply v koupelně v prvním poschodí a potom se musely přesunout studenými chodbami do svých pokojů, divím se, že to ve zdraví přežily. Asi byly otužilé.

Po ukončení prohlídky jsme mohli navštívit dílničky a jarmark a mohli jsme si zakoupit různé ozdoby a výrobky.

Škoda jen, že jsme si potom nemohli na chvíli někde posedět při svařáčku, nebo horkém čaji a více se seznámit s děvčaty z druhých farností. Snad někdy příště se to podaří.

Děkujeme velice za uskutečnění dobrého nápadu a těšíme se na nějaký příští, stejně pěkný společný výlet.

J. Kolářová

Adventní čas

Dny plynou, jako voda v řece, týden se mění v měsíce, a je tady závěr roku, doba adventní, a s ní i ranní mše svaté - roráty. I když musíme o něco dříve vstávat, přesto se na ně těšíme.

Mše svatá je krátká, a po ní nás čeká malá (někdy i velká) snídaně, kterou většinou připraví naše maminky. Ve všední den pak spěcháme do školy.

Roráty mají své kouzlo. Kouzlo ztišení a radostného očekávání narození Ježíška. Také nás vrací ve vzpomínkách zpět do dětství.

A tak si přejme, ať se o vánocích i v nás rozezná slavné: „Nám, nám, narodil se...”

Milena a Anička

Farní budování

Možná bych mohl začít slovy: „Tak jsme se konečně dočkali.“ Ale jednak mi připomínají jednu písničku, takže bych nebyl originální, a jednak na mě působí jaksi nevděčně, takže jimi nezačnu.

A co mám vlastně na mysli? Farní dvůr.

Jistě jste sledovali tu proměnu krok za krokem a snad jste už měli i příležitost se projít po jeho nové dlažbě. Možná by se na první pohled zdálo, že to bylo něco už jaksi navíc.

Kostel je krásný zvenku i zevnitř. A v létě se mu dostalo i nového nátěru dveří.

Fara je krásně spravená a budovy ve farním dvoře jsou opraveny a dostalo se jim nového využití. KFC je nedílnou součástí života farnosti, kde se koná každou chvíli nějaká akce. A že plocha dvora potřebovala jen trochu vyspravit a vyčistit.

Ale teprve opravou nebo lépe řečeno obnovou dvora jakoby bylo dokončeno i všechno ostatní. Byla kompletně nahrazena již vysloužilá síť venkovní kanalizace, na kterou je napojena fara i KFC. Plocha dvora byla opravena v lepší návaznosti na výškové uspořádání budov.

Níže položená část dvora byla více srovnána. Skýtá tak možnost postavení laviček třeba při promítání na stěnu v rámci letního filmového večera. Součástí obnovy dvora je i jeho ozvučení a osvětlení.

Bylo definitivně zapraveno bývalé hnojiště a nově vyřešeno odvodnění dvora s možností částečného zasakování v ploše. To by mělo pomoci k zásobení studny vodou.

Studna samotná dostala odpovídající rámec a krásně vyniká a přitom zapadá do konceptu. Plocha dvora je provedena částečně z původní a částečně z nové andezitové dlažby a oživena skalkou a několika zelenými ostrůvky. A celek je jemně ozdoben kovářskými detaily.

A tak se konečně dostávám k tomu, čím jsem chtěl vlastně začít. K poděkování. Když jsem tu tak nedávno stál v tichu jednoho sobotního dopoledne, kdy mi bylo dopřáno ukázat dvůr panu faráři z Prosetína, byl jsem plný vděčnosti.

Ale teď zjišťuji, že mi docházejí slova. Protože bych chtěl poděkovat pěkně, ale nejsem básník. Protože bych chtěl poděkovat všem, kdo se na díle jakkoliv podíleli. Nejenom panu Musilovi se synem. Ale jistě bych na někoho zapomněl. A protože bych chtěl poděkovat za zdar díla Bohu, ale nechci to činit sám.

A tak mi, prosím, pomozte děkovat našemu dobrému Bohu, který nám i prostřednictvím požehnaní naší práci, našim plánům a našim snahám ukazuje svůj zájem, svoje společenství a svoji starost o nás.

A pomozte mi, prosím, poděkovat všem, kdo se potili námahou, půjčovali nástroje i stroje, lámali si hlavy, počítali, psali, darovali peníze nebo materiál, čekali, klečeli na kolenou,...

A pomozte mi, prosím, děkovat našemu panu faráři, že má stále dostatek energie, nápadů a plánů. Že zpracoval projekt a podal žádost o dotaci z prostředků MAS Boskovicko Plus. A zvládá vedle organizační práce být našim duchovním pastýřem a odhalovat nám duchovní rozměr našich vezdejších věcí.

J. Kánský

P.S. Všimli jste si, že se vám špatně chodí po schodech do kostela a že dlážděná plocha kolem už také není co bývala? ...

Naši drazí čtenáři,
děkujeme Vám za Vaši přízeň, které si velmi vážíme.

A připojujeme se ke všem lidem dobré vůle, kteří si navzájem přejí požehnané Vánoce a šťastný rok 2015.

Ať jsou i letošní Vánoce pro Vás příležitostí k zastavení se před Slovem, které se stává Tělem, aby přebývalo mezi námi a naplňuje Vás nadějí a radostí po všechny dny roku 2015.

Redakce

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.

Foto: Ondřej Lazárek, Pavel Neumann, Magda Kintrová